

Ἴδου, ἀγαπηταί μου ἀναγνώστριαι, αἱ συμβουλαὶ ἅς θὰ ἔδιδον εἰς τὴν θυγατέρα μου καὶ εἰς πᾶσαν νεάνιδα, ἥτις θὰ μὲ ἤρώτα πῶς ὀφείλει νὰ διαγάγῃ τὸν βίον της. Ἐπέτυχον εἰς τὸ νὰ μεταδώσω εἰς ὑμᾶς τὴν σκέψιν ὑφ' ἧς ἐμφοροῦμαι; Φοβοῦμαι μὴ κατεχρησάμην τοῦ τοῦ λέγειν δικαιοματός μου. Ἴδου ὅτι φοβοῦμαι μὴ ἐγενόμην ὑμῶν ὀκληρά! καὶ τοῦτο μοὶ ἀποδεικνύει ἀπαξ ἔτι πῶσον ἡ τέχνη τοῦ ἀρέσκειν εἶνε δύσκολον νὰ ἐφαρμοσθῇ.

[1885]

ΖΑΧΑΡΟΥΛΑ Μ. ΔΑΜΝΗ

('Ἐκ τῶν τῆς Mme de Saverny).

Ἡ ΦΙΛΗ ΜΟΥ

Τὴν ζητῶ παντοῦ... Καὶ ὅμως εἶναι πάντοτε ἐμπρὸς μου
 Κ' εἰς τὰ χεῖλη μου πλανᾶται ἀενάως τ' ὄνομά της!
 Τὴν ζητῶ ἐντὸς ἀνθοῦντος καὶ ἐντὸς ὥραλου κόσμου
 Καὶ ἐν τούτοις δὲν εὐρίσκω ἐν ἀπὸ τὰ θέληγτρά της.
 Εἶνε ρόδα κ' εἶνε ρόδα. εἶνε κάλλη κ' εἶνε κάλλη,
 Ἄλλ' ἡ φίλη μου ἐπλόσθη μία μόνον, ὄχι ἄλλη.

Ἐδῶ μία, εἰς τὰ πλούτη κ' εἰς τὴν τύχην της καυχᾶται
 Κ' εἶνε ἄχρισ καὶ κρύα καὶ προσποίησις καὶ τύφος.
 Ἐκεὶ ἄλλη, τὴν κυττάζουν ἐμμανῶς οἱ διαβάται,
 Πλὴν καρδία δὲν ὑπάρχει ὑπὸ τὸ σφριγῶν της ὕφο.
 Καὶ παρέκει μία ἄλλη ἐκτοξεύει Κίρκης βλέμμα,
 Ἄλλ' ἡ ὄψις της δὲν ἔχει οὔτε χάριν, οὔτε αἶμα.

Τὴν ζητῶ παντοῦ. Πηγαίνω εἰς κοιλάδας καὶ εἰς ὄρη,
 Ὅπου θάλλουν ἀγνά κρίνα, πλὴν αὐτὰ ζωὴν δὲν ἔχουν,
 Οὔτε κάλλος, ὅσον ἔχει τῶν ὀνείρων μου ἡ κόρη,
 Ἐτρεῖα τοὺς κήπους ἔλους κ' εἶδα ἄνθη νὰ τοὺς βρέχουν,
 Εἶδα ρόδα καὶ ναρκίσσους, τριαντάφυλλα καὶ κρίνα,
 Ἄλλ' οὐδὲν τοῦ βλέμματός της ἔχει μίαν κῆν ἀκτίνα.

Μ' ἐσαγήνευσε παρέκει μουσική πτηνῶν εὐλάλων·
 Χιλιόστομος ἐπλήρου τὸν αἰθέρα μελωδία·
 Πᾶν πτηνὸν πρὸς φίλον ἄνθος ἐνετρόφα γλυκοψάλλον
 Καὶ ἐστέναζε βαθέως ἢ ἀλγοῦσα μου καρδία.
 Ἄλλ' οὐδὲν πτηνὸν ἐν τούτοις ἐκελάδει, ὡς ἐκείνη·
 Ἡ φωνή της μελωδίαν γλυκυτέραν ἔλων χύνει.

Καὶ ἀνύψωσα τὸ βλέμμα εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος,
 Ὅπου λάμπουν τόσα ἄστρα τ' οὐρανοῦ χαριτωμένα.
 ὦ, τὴν λάμπην των δὲν τρέφουν συμπαθεῖς παλμοὶ καὶ ἔρωσ·
 Δὲν ὠμοίαζεν ἐκείνης ἄστρον τ' οὐρανοῦ κἀνένα·
 Ὡς αὐτήν, ὠρατὸν ἄστρον δὲν ἐγέννησεν ἢ σφαῖρα·
 Ἡ ἀγάπη μου εἶν' ἔλων τῶν ἀστέρων λαμπροτέρα.

Εἶν' ἡ ὄψις της χαρίτων ἀνθοδέσμη οὐρανίων·
 Μειδιᾶ καὶ ἀναθάλλει, ὡς παράδεισος, ἡ φύσις·
 Τὴν λατρεύω! Τ' ὄνομά της μὲ μαγεύει, ὡς χιλίων
 Ἀηδόνων μελωδίαι, ὅπως χίλιαι ἀνθήσεις.
 Πλήν, τί λέγω; Ὅλων τούτων βασιλεύει ὑπερτέρα·
 Ἡ ἀγάπη μου εἶν' ἔτι τοῦ φωτός μου γλυκυτέρα!

1885

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΟΝΕΙΡΑ

Τώρα πού νύκτα σιωπηλή τριγύρω μου γυρνᾶ,
 κατάμαυρη ἀράπησα διαμαντοστολισμένη,
 τώρα πού κάθε μιὰ ψυχὴ σὰν φάντασμα περνᾶ
 κ' ἡ φαντασία φτερωτὴ ἐδῶ κ' ἐκεῖ διαδαίνει,
 τώρα πού ὄνειρο γλυκὺ 'ς τὰ σκοτεινὰ πετᾶ
 καὶ 'ς τὰ κλειστὰ ματάκια σου γιὰ ἄλλο σταματᾶ,
 σὰν πεταλούδα πού γοργῇ τὰ λούλουδα χαϊδεύει,
 τώρα πού βγαίνουν τὰ στοιχεῖά κι' ὁ κόσμος ἀγριεῖει
 ἔλα, θερμὴ ἀγάπη μου, κρυφὰ 'ς τὴν ἀγκαλιά μου,
 ὁ ὕπνος μὲ φοβήθηκε κ' ἐφυγ' ἀπὸ κοντά μου·
 εἶμαι μονάχος κ' ἔρημος — οἱ τόσοι λογισμοὶ μου,
 κάθε παλμός, κάθε πνοή, ἐλόκληρη ἡ ψυχὴ μου
 μὲ τῆς ἀγάπης τὰ φτερά τριγύρω σου πετοῦνε
 καὶ 'ς τὸ πλευρὸ σου μιᾶς στιγμῆς ἀνάπαυσι ζητοῦνε.

Π. . .

16*